

Uredništvo
in upravnništvo:
Kolodvorske
ulice šte. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.
Rokopisi se ne
vracajo.
Inserati:
Šeststopna petit-
vrsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja

za Ljubljano
v upravnistvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrt leta 1 gl.
60 kr., na mesec
60 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 6 gl.,
za četrt leta 2 gl.
60 kr. in za jeden
mesec 86 kr.

Štev. 84.

V Ljubljani v torek, 10. junija 1884.

Tečaj I.

Položaj v Srbiji.

Položaj v mladi srbski kraljevini zboljšal se je očitno, odkar se je zadržal vstanek radikalcev meseca avgusta lanskega leta. Vsa nepristranska poročila iz Srbije priznavajo to. Kralj Milan sam zadovoljen je po polnem s sedanjim stanjem. „Današnji dan je jeden naj-srečnejših mojega življenja, dan, kakor sem ga doživel samo, ko se mi je porodil naslednik, ko se je na obzidji Niša razvila srbska zastava in ko je Srbija bila povišana v kraljevino“ — tako je zaključil kralj Milan svoj govor, ko mu je skupščina dne 27. prošlega meseca *in corpore* izročila adresu. Prvikrat so sedaj vsi skupščinarji podpisali adresu, prvi-krat po dolgem presledku prišla je skupščina v polnem številu v kraljevo palačo, da mu izrazi čuvstva udanosti in vernosti. Ginjenost kraljeva pri tem prizoru bila je po polnem opravičena, ker gotovo je to prva skupščina v Srbiji, ki je jednodušno izjavila, da je pri-pravljena, doprinesiti vse žrtve, katere zahteva čast in prihodnost Srbije, in da bode rada pripomogla, da se mlada kraljevina tudi v notranjem utrdi.

Veseli nas povoljno notranje stanje mlade kraljevine in z veseljem pozdravljamo kraljevo vest, da so razmere kraljevine Srbije z našo državo zelo povoljne in prijateljske, ali uža-luje nas prepričanje med rodnimi brati, boli nas srce, ko vidimo, da se iz nepomenljivih uzro-kov med Srbijo in Bulgarijo poroja borba, katera utegne biti usodepolna za obe slovan-ski državi. Priznati moramo, da je zahte-vanje Srbije zaradi zadovoljščine opravičeno. Ko je bil predlanski vstanek v timoški po-krajini zaduščen, bežali so vstaški vodje in mnogo vstašev na bolgarsko ozemlje. Tam niso dobili samo stanovališč, temveč tudi ne-kako zavetje in varstvo. To je posebno ka-zalo postopanje bolgarske vlade, ki je vsta-šem dovolila, stalno se naseliti na srbski meji. Razumno je, da so ti politični nezado-voljneži vedno vznemirjali bližnje srbske po-krajine. Še le, ko so druge velevali ener-

gično se potegnile za to, da se temu neznos-nemu stanju pride v okom, ukazala je bol-garska vlada, da mora vstaški vodja Pašić zapustiti mejo in se naseliti v Sredci. A to ni mnogo pomagalo. Agentje Pašićevi so de-lali neumorno naprej in organizovali roparske čete, ki so plenile mejne kraje.

Da so pa bili pri tem merodajni politični momenti, kaže to, ker so te čete umorile župana bližnje občine, in sicer „za kazen“, ker je bil pri zadnjem vstanku na strani vlade. Srbska vlada je poročala o tem v Sre-dec in prosila, da se odvrne tako neznosno stanje. A vse zastoj! V Sredci so kar tajili, da bi se bili zgodili kaki neredi na meji, če-ravno je bila stvar obče znana in dokazana. Vstaši so to zvedeli in sedaj so mislili, da smejo brez strahu nadaljevati svoje roparije, ker jih vlada brani. Bolgarski kabinet je celo jel zahtevati od srbskega, da naj odstrani mejno stražo pri Bregovi, češ, da je uže na bolgarski zemlji. Srbska vlada se je rav-nala natanko po določbah mej, katere je za-znamovala evropska mednarodna komisija. Zato ni mogla vstreti zahtevam sosednje vlade; baš nasprotno, prisiljena je bila na mejo po-slati novih vojakov, v Sredci pa energično postopati, da si pridobi svoje dobro pravo.

Ako torej tudi priznavamo, da ima vlada srbska pravo, vender se nam dozdeva, da se je grešilo „*intra muros et extra*“, da je sicer bolgarsko ministerstvo ravnalo nekorektno, da je pa tudi prenapleno postopanje Srbije ne-ngodno vplivalo na nastalo krizo. Ni-li nam sicer še znano, ni-li morebiti v zadnjem tre-nutku bolgarska vlada popustila svoje stališče ter tako zaprečila popolno pretrganje diplo-matične zveze med sosednima državama; no upamo, da se bodo državni bolgarski in srbski spametovali še o pravem času, da od-vrnejo pretečo nevarnost. Obe državi potre-bujete miru, obe imate obilno blagotvornega dela v domači hiši. Ršen razpor ovrl bi toli potreben notranji razvoj obeh držav za dolga leta.

Srbija bavi se sedaj z reševanjem važnih

notranjih reform; bolj nego kedaj treba jej je torej sedaj miru s sosedi. Z razširjenjem političnega obzorja v zadnjih letih razširil se je tudi krog državnih potreb, katerim treba zadovoljiti, ako se Srbija hoče pokazati do-stojna onega ugleda, katerega je kralj v svo-jem prestolnem govoru tako ostentativno na-glašal.

K temu treba je najprej reda v deželi, katero so jesenski dogodki v južno-iztočnem delu Srbije bili precej pretresli. Naša naloga ni, preiskavati, v čem je imela svoj izvor ona zaslepljenost, vsled katere so nekateri bili pozabili dolžnosti proti svoji domovini, no želeli je, da se duh zakonitosti in reda učvrsti s političnimi ustanovami, v kojih bi se raz-odevala ne le zmaga državne ideje nego tudi trajno razvijanje te državne misli. A to se dá doseči samo v vzajemnosti vseh elementov, v spoštovanju vzajemnih pravic in dolžnostij. To so težave, za katere je v družih evrop-skih državah bilo treba stoletja, dokler so se premagale, to so bolj ali manje nezgode, po-litično-elementarne narave, za katere je težko ustanoviti meje s posameznimi zakonskimi paragrafi. Sèm spadajo vsi tako imenovani politični zakoni, ter se ne more izvzeti niti zakon o občinah, katere so imele v Srbiji tako širok delokrog, da so same sebe dušile in da se je v Srbiji moglo reči, da „državna moč neha pri občinski ograji“.

Z zadovoljstvom vidimo torej v Srbiji težnjo po boljši in preciznejši državni upravi, koja je neobhodna za stalnost in razvitek mo-derne države. Da se ta cilj doseže, potreben je mir in dobra volja, mora pa biti tudi do-velj materialnih sredstev, katerih Srbija zelo pogreša. Sedanja vlada srbska vzela je v roke finančialno reformo. Bode-li jo srečno izvela?

„Plačal bo, kdor mora, ne kdor hoče,“ rekel je patrijotični italijanski državnik Sella, ko je začel urejevati neugodne italijanske državne finance. Napadale so ga sicer vse stranke italijanske, a tudi hvalile njegovo he-roično delo, potem ko se mu je posrečilo. Bode-li našla Srbija svojega Sello?

Listek.

Pripovedka.

(Zlatorodov.)

Bilo je hudobno mesto. Odrtija, goljufija, razujzdanost, tatvina, pregrehe so se množile, strahu božjega in vernosti pa skoro nikjer ni bilo.

Angelj pravice to vidi, pa stopi pred gospoda Boga, rekoč: „Gospod! ali grem pa počedim tu dolu? Poglej, kako zaničujejo tvoje postave, kako gazijo tvoje zapovedi, kako sramoté tvoje ime; davno uže je bil čas, hudobnike te pred sodbo prignati.“ — „Gospod“, se oglasi angelj usmiljenja, „Gospod, počakaj še malo. Je tudi mnogo čednosti, veliko za-tajejanja, prave pobožnosti, potrpežljivosti. Gospod, prosim te, ne pošiljaj še svoje pravice. Dovolj meni, bom poskušal srca omečiti.“ — „Pošiljam vaju“, odgovori gospod Bog; „nabirajta dobrih del in misli, jedno leto imata časa, potem pa mi nabrane prinesita; kar bo prevagovalo, dobro ali hudo, jedno bo odločilo.“

Angelja se globoko naklonita, pa hitita izpolnit nalog Gospodov.

Od časa do časa prihajata angelja ter prinašata pred Gospoda, kar nabereta.

Veliko lepih, tihih, skritih djanj, veliko milih, tolažljivih besedi, bogoljubnih misli, darivne pobožne ljubezni, zvestobe do smrti, junaških bojev prinesel je veselo angelj usmiljenja. „Poglej!“ reče usmiljeni angelj Gospodu, „koliko dobrega je še najti.“ — Resnobno pristopi angelj pravice, rekoč: „Go-spod, tukaj je, kakor vidiš, polno laži, hudob-nih in nevoščljivih djanj, ljudje hvalijo vse hudo, sama častilakomnost, samogoltnost, ni-čemerost, izdajstvo, kriva prisega, uboj, bo-gohuljstvo, nezmernost. Kdo more naštetiti vsa črna djanja, vse zlobne misli in želje, ki se v tem mestu gode. Gospod, boš li prizanašal? ali naj zavijim šibo, pa udarim ta prehu-dobni rod z vojsko, povodnijo, kugo?“ — „O ne še, Gospod!“ zaprosi angelj usmiljenja, „vsaj še ni leto okolu. Pojdem še nabirat.“

Gospod dovoli, angelja odletita.

Bil je mrzel, leden, zimsk večer. Debel sneg je ležal po cestah in strehah, od kapov

pa so viseli zmrznjeni curki, ki so stoterno blesketali. Hitro so stopali ljudje, vsak po svojem opravku, nikogar nisi videl nikjer po-stopati. Med ljudmi je tekal tudi majhen, bled, boječ, premrznjen, slabo oblečen otrok. Zdajci dé, pa bolj po tihem: „Ah, dajte mi kaj, za mater, mati so bolni, jaz sem tudi lačen.“ Govoril je po tihem; sirotljaj še nik-dar ni beračil. Mati mu je delala doslej ne-prenehoma noč in dan, da bi preživela sebe in svojega otroka. Zdaj so jo zapustile moči, zbolela je, legla je na posteljo, in v kratkem je bilo povžito, kar je bila zaslužila. Lakota, mraz, jediščina je glodala ubogo družinico.

Denašnji večer pa mati zadremle, bolj od velike onemoglosti kakor od zaspanosti. Ta trenutek porabi mali otrok, ter gre vun, da bi poiskal dobrih ljudij, da bi jih prosil, naj mu dadó malo kruha za mater. So bili dobri ljudje tudi takrat kakor so še dan danes; toda mudilo se jim je domov, na gorko, zebe jih; ti, ubogi otrok, prosiš pa tako tiho, tako boječe, ne slišijo te, skoro ne vidijo te.

(Konec prihodnjič.)

Načelo pravičnega razdeljenja davkov ter z vsakim dnevom rastoče kulturne potrebe silijo Srbijo na reformo davčnega sistema. Od te reforme zavisi ne samo razvitek, nego, skoraj bi rekli — obstanek mlade kraljevine. V narodni skupščini razpolaga vlada z ogromno večino. Ni torej dvojbe, da bo skupščina predložene ji predloge o finančni reformi odobrila. V prebivalstvu našla bode ta reforma v početku hudo opozicijo; velika masa ne ljubi novotarij, najmenj pa take, ki ji nakladajo bremena. Vlada se tedaj ne sme preplašiti teh zaprek. Ako Srbija srečno izvede nameravano reformo, ojačala se bode v notranjem; z ojačanim notranjim položajem dobila bode večo sigurnost in zaupanje tudi nasproti inozemstvu; potem bode tudi lahko odgovarjala zahtevam, katere ji nalagajo njen položaj, njene potrebe in njene dolžnosti.

—gl—

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Deželna zbor goriški in isterski otvorila sta včeraj svoje zasedanje. V goriškem deželnem zboru vršila se bodo posvetovanja brez ostrih debat; v isterskem zboru pa utegne priti do burnih prizorov. Kakor smo uže poročali, voljeni so bili te dni za isterski deželni zbor trije poslanci slovanske narodnosti, tako da sedaj zavsem sedi pet Slovanov v tem zboru. Zaključilo se je, da se bodo Slovani v zboru posluževali svojega materinskega jezika; ker pa Lahoni hočejo to zaprečiti, zatorej je oster konflikt neizogibljiv.

Poljedelsko ministerstvo odredilo je, da se imata v svrhu urrejenja hudournikov ustanoviti dva gozdno-tehnična oddelka. Jeden oddelek imel bo sedež svoje v Beljaku.

Na Ogerskem postaja položaj vedno resnejši. Kakor se nam je brzojavno poročalo, prigodili so se včeraj zopet v Mindszentu volilni izgređi, pri katerih so bili žandarji insultirani; tudi streljali se je na žandarmerijo. Vsled tega so tudi žandarji streljali; tri osebe ostale so na mestu mrtve, več jih je ranjenih. Isto taka poročila prihajajo iz družih volilnih okrajev. Ako vlada ne upotrebi strogih sredstev proti ekscedentom, utegne priti še pogosto do prelivanja krvi.

Tuje dežele.

V Berlinu položil se je včeraj temeljni kamen novemu parlamentnemu poslopju. Stroški za zidanje izračunjeni so na 24 milijonov mark. Cesar Viljem prisovstvoval je svečanosti.

Grško cerkveno vprašanje je končno rešeno. Porta pridržala si je samo nekaj malo kaznene sodbenosti nad grškim duhovenstvom; drugače ostane vse pri starem.

V Rusiji preiskovala je posebna komisija uzroke nihilizma v ruski vojski in marini. Da se nezadovoljstvo v vojski odstrani, sklenilo se je, da se bode zboljšala častnikom plača in da se bode uredil pravednim načinom advancement.

Iz Kahire poroča brzojav, da se je Berber udal sovražniku; jeden del posadke prešel je k sovražniku, ostali pa so pali pod ustaškim orožjem. Sedaj se tudi general Gordon ne bode mogel več dolgo držati, in tako bode pala cela srednja Nilova dolina Mahdiju v roke. — Razven tega so tudi angleške priprave za ekspedicijo skoraj po polnem ponehale. To kaže, da Angleži nameravajo Sudan prepustiti svoji osodi, a mogoče da žrtvovati tudi gorenji Egipt.

Dopisi.

Iz Kamnika dne 6. junija. (Izv. dop.) Kamničanje udeležili so se v precejšnjem številu lepe slovesnosti v Mozirji. Šli so Liraši polnoštevilno s zastavo, bila je zastopana Čitalnica po deputaciji tudi s zastavo in isto tako meščanstvo, tako da so se tri kamniške zastave klanjale ponosni svoji sestri v Mozirji.

Sicer pa je bila ta udeležitev dolgo časa dvomljiva. Slabo vreme je marsikomu veselje pregnalo, podati se na dolgo in trudapolno pot. Najhujše pa je bilo to, da niti v trenutku, ki je bil namenjen za odhod, ni hotel prejenjati neusmiljeni dež. V soboto zvečer zbirali smo se v gostilni g. Fischerja ter pričakovali pevcev iz Šiške, ki so se hoteli pridružiti nam. Čakali smo jih dolgo; napovedana ura je uže zdavnej odbila, a njih ni bilo. Mislili smo tedaj vsi, da jih ne bô, pa bi tudi nič čudno ne bilo, ako bi se bili premislili. To se sicer ni zgodilo, a prišli so tedaj, ko smo bili mi uže odrinili.

Da bi bili le uže enkrat na vozéh, tako smo si mislili. Bali smo se eden za drugega, da ne bi umanjkal. A šlo je za našo čast. Kamniško mesto mora biti pri tej slovesnosti primerno zastopano, tako smo trdili ter mislili si končno: „Če dež ne odjenja, mi tudi ne“, in tako vsedlo se nas je na „lojtre“ več, nego bi se bilo dalo pričakovati in nego smo si zaradi komoditete morda želeli. To je bila vožnja! Če so hodili oni, ki so se zbrali v Celji in od tam dalje pomikali se, po poti posuti z rožicami, sme se naša pot po vsej pravici imenovati trnjeva pot. Po noči, v takem vremenu in v taki temi čez Črno in strmi Črnivec, to ni majhna reč. Vender nas ni zapustil humor, zlasti ne, dokler nam je bilo dano sedeti na vozu. Da-si se nobeden ni mogel ganiti ne z nogo ne s čim drugim, da ne bi bil sosedu neljub sunec prizadel, vender nismo prišli iz smeja. Da se je sem in tja komu zadremalo navzlic neusmiljenemu odskakanju voza, se ob tako pozni uri ni bilo čuditi. A to je delalo nekaterim hudomušnikom pravo veselje. Revezu niso dali miru; komaj da se mu je malo glava nagnila, uže so ga na vse mogoče načine budili iz sladkega sena, tako, da je občutil vse one muke, kakor oni ruski nihilisti, ki so jih hoteli s tem prisiliti do izpovedbe, da jim spati niso dali, ako je res.

Manj zabavljiva bila je ona pot, ki smo jo morali peš mahati in te je bilo več nego odveč. Ko smo prisopihali na vrh Črnivca, čutil je marsikdo nekoliko truda v nogah. A komaj smo se zopet posedli, da bi se peljali navzdol, prigodila se nam je majhna nezgoda, ki bi bila kmalo velikih nasledkov za nas. V največji strmini navzdol namreč vtrga se nam zavira in malo je manjkalo, da se nismo vsi skupaj prekucnili v globočino. Hladnokrvnost in urnost voznikova, ki je v pravem trenutku še raz voz skočil in konja se vso silo nazaj potegnil, da sta začela voz zadržavati, rešila nas je katastrofe, ki bi bila nedvomno za nas vse usodepolna. Navzlic tem nezgodam, dospeli smo srečno v Gornji grad, kjer smo se sè jutrkrom pokrepčali. Pot od tu naprej bila je bolj prijetna. Občudovali smo krasno savinjsko dolino in prijetne vinske gorice — za nas Gorenjce ne ravno navaden pogled! Žal, da nam ni bilo dano v solnčnem obsevu gledati teh lepih krajev! Imeli smo tukaj tudi priložnost prepričati se, da tod prebiva zaveden narod, to kazali so nam povsod slovenski napisni in sè žalostjo smo se spominjali, da ni po vsej Štirski, in da zlasti v sosedni Korški ni takó!

V Mozirje nismo dospeli vsi ob enem. Nekaj odpeljalo se nas je naprej s posebnim vozom in mi smo imeli priložnost, udeležiti se cele slovesnosti. Ne bodemo popisovali, kak utis napravil je na nas ganljiv govor župnikov, ki je blagoslovil dragoceno „Sokolovo“ zastavo, niti ne, s kakim ponosom so nas navdajale krepke besede gospice Lipoldove — to opišavati, kakor tudi slovesnost sploh, spada itak v delokrog drugega poročevalca „Ljubljanskega Lista“. Omenimo le toliko, da smo se, kar nas je bilo Kamničanov in pevcev iz Šiške — ti bili so došli nekoliko prepozno, a kamniški ravno še prav k blagoslovljenji zastavi — zbrali v gostilni župana Goričarja, ker se je banket moral zaradi dežja vršiti pod streho in ne, kakor je bilo namenjeno, pod milim nebom, ter se ga zaradi pomanjkanja prostora vsi nismo mogli vdeležiti. Bili smo

oboje le po predsednikih pri njem zastopani, a imeli smo se mi, v vsakem oziru prav dobro. S težkim srcem zapustili smo zvečer ob 9. uri zopet prijazni narodni trg. Vrnili pa smo se po drugi poti. Črnivec nam je bil v neprijetnem spominu ostal, da si mu je Kozjak, katerega smo sedaj čez Vranjsko in Motnik idoč obiskali, vrl vrstnik.

Na binkoštni ponedeljek okoli poludne bili smo zopet v Kamniku. Prerahljane so nam bile vse koščice in marsikdo ni mogel trdo stopiti na noge, tudi ob ves glas je marsikateri prišel, prehladivši se na dežji, vender ne iz enega ust se ni slišalo, da bi se bil udeležbe te slavnosti kesal. To potovanje in lepe ure, ki smo jih preživeli v Mozirji, nam ostanejo večno v spominu!

Iz Novega Mesta 6. junija. [Izv. dop.] (Narodni dom.) Da, v resnici, „narodni dom slovenski“ bode to v Novem Mestu — prava podoba svojega časa, popolno utelesenje značaja dobe, v kateri se bori narodna ideja naša. Vse zlo in ves blagor, ves *Freud und Leid*, kakor sta prehajala preko našega političnega življenja, utisnila sta zvesto pečat svoj zgradbi. Mogočno se dviguje sedaj „Narodni dom“ nad obližjem, a tesno je vse okolo njega, in videti je, kakor da se krčevito trudi orjak, premagati obtežujoče breme sredi med nasprotujočimi sosedmi — kakor se slično nam kot narod godi. A uže se je popel kvišku in veseli se prijaznega pogleda nad razprostrtim delom lepe domovine, nad slovenskim mestom in njega v veselo zelenje odeto holmovito okolico. Koliko navdušenje je pozdravljalo začetek zgradbe nastajajočega središča za domoljubno delovanje na Dolenjskem; kako so prihitvale od vseh strani male moči, da zedinjene dosežejo veličasten smoter — a žalibog, opešala je ona življenska moč, viri so vsahnili in ostalo je nedovršeno poslopje ter neznosna bremena mali peščici vzglednih domoljubov, ki so morali prav srčno kri žrtvovati, da se ni mestu uresničenja mnogo obljubujoče ideje dosegel zasmeh, sramota. Na prstih roke bi naštel one može, med katerimi nahajamo Novomeščane, ne imovite nego priproste „vaščane“ (kakor jih je opisalo pred kratkim radikalno pero), može, ki so morali v resnici uže poseči v pogoje eksistence svoje, da so vzdržali narodno čast. Toda — *wer den Schmerz nicht lindern kann, soll die Erinnerung nicht wecken* — sedaj je vse drugače!

Kakor pred najstjimi leti — presežen je torej Horacijev nasvet *nonum in annum* — dovažajo se zopet zidarsko gradivo, odri nastajajo, marljivo se gibljejo roke delavcev, in prvega junija stala je prva nova stena v prvem nadstropji. Kdo se v ožigled temu ne veseli dneva, ko bode stavba dovršena, ko se bo slovesno otvorilo narodno svetišče na Dolenjskem, prazničnega dneva, ki ga hoče vnet domoljub vrstiti uže v letošnje poletje. In zakaj bi se to ne zgodilo — ako se krepko udejanstvi obljube za vplačanje dve sto delnic po 50 gld. Ako pomislimo, da sta priskočila s posojili po 2000 gld. dva izredno požrtvovalna rodoljuba, potem je osigurano podjetje, ki bode pričalo o življenski moči naroda slovenskega!

Prevesel vtis naredi videti, kako so si omislili Novomeščani z druge strani pomoči „Nar. domu“. Globe so postavili na srečo in nesrečo pri — taroku in pri kegljanji! Kdor podere na en hit „vseh devet“, plača desetico v pušico za „Nar. dom“; kot posledek treh „plank“ zapored zapadeta dva krajcarja; vsaka „bosa“ plača tudi toliko. Kdo bi dobrodušni in dovtipni vinski filozofiji dolenjski ne pridejal to novo kategorijo domoljubne šaljivosti? S koliko vestnostjo pazijo kegljaveci na svojega kolego, bode li vrgel tretjo „planko“ in moral na to kupiti zopet jedno opeko „Nar. domu“! So li to slabi kegljaveci ali dobri domoljubi, ki so na imenovani način nabrali letos uže blizu 70 gld.?! Za te se bode pa sezidal oni kot dvorane, v katerem se bode pri veseljah najslaje kramljalo! Za tem so namenjene globe za kulise, za hišico šepetalec, za umetne kodre in mostače gledališkim igralcem itd.

Dve gospodičini kaj ljubeznjivo spodbujate ter opominjate na male doneske „za dvorano“, in gospodje, ki zapuščajo krčmo, da ne bi prepustili kaj drobiza pušici za „Narodni dom“, so tam redka prikazen!

Ni li to posnemanja vredno?

Iz Dolenjskega 6. junija. (Izv. dop.) Filozof denašnje dobe storil je lepi, a dozdnevno čudni izrek: „Oni je najmodrejši, ki pové, kar vsakedo vé, a nikedo ni še izrekel“. — In res med nami in krog nas ležé zlate resnice, vzorni izgledi, ki le čakajo da jih zakladu jednako vzdignemo izpod lahko odevaajoče grude ter si jih umno ukoristimo.

Tak pomen zdi se mi, tiči v vesti, objavljeni v „Ljublj. Lista“ 77. št. z 31. maja. Tu pravi dopisnik iz Metlike: „Metličani imajo svojo posojilnico, iz katere si lahko sami in tudi drugi posestniki iz celega metliškega, mnogi tudi iz črnomeljskega okraja denarja izposodijo; s to posojilnico so vsi pred oderuhi zavarovani. Pred 7. ali 8. leti so Metličani to posojilnico z doneski po 50 krajcarjev na mesec pričeli, in sedaj je prišla po natančnem, rednem delovanju na tako stopinjo, da ima naloženega denarja več nego 100000 goldinarjev! Vse tukajšnje ljudstvo je Metličanom za to veliko korist hvaležno, posebno pa tistim gospodom, ki vsa ta poslovanja posojilnice uže od početka brezplačno opravljajo. Kdor denar v našo posojilnico naloži ali si ga tam izposodi, vsak je hvaležen, vsak ima pošten račun.“

To so besede, katere bi v lapidarnih črkah morale predočevati se sleherni dan našemu ljudstvu, ki še vedno ne spozna vrednosti posojilnic, ne le v oziru na posameznika nego tudi za narodno življenje. Dokler ne bomo imeli lastnih denarnih zavodov, tako dolgo tudi ne dosežemo popolne narodne svobode! Spomniti je treba k temu le na ljubljansko hranilnico!

Med težkočami, ki se protivljajo ustanovitvi posojilnic, imenovati ste zlasti dve. Prva — upor imovitih mož, ki bi potem ne mogli več izposojevati denarja za visoke obresti — pač menda ne najde tal pri nas. (?) Druge se je bolj bati. Oni namreč, ki bodo posojila pozeleli, menijo, da jim manjka moči, zavod vstvariti, ki bi jim v denarni stiski pomogel! Toda — *selbst ist der Mann*, in metliška posojilnica nam je živ vzgled! — „Ne črnite se, Beli Kranjci!“ zaklicalo se Vam je pred letom dni — in res, niste, ne bodete se, v premnogih zadevah moramo Vas na prvo mesto postaviti med Dolenjci!

Čuli smo, da se je v Krškem letošnje zimo osnovala posojilnica — a belega dne ni zagledala. Da je potrebna mestu in okolici, o tem nihče ne dvoji; kje so torej zadržalni vzroki?

Domače stvari.

— (Cesarsk dar.) Njegovo veličanstvo je podelilo za zidanje nove šole v Oneku na Kočevskem 200 gld. podpore iz svoje zasebne blagajnice.

— (Akademija,) kojoj so priredili sinoči gojenci knez-škofjskega Alojzijevega v Ljubljani na čast gosp. deželnemu predsedniku, bar. Winklerju, bila je obilo obiskana od povabljenih gostov in se je vršila jako sijajno. Točno ob 6. uri prišel je gosp. deželni predsednik s svojo soprogo. Med družimi odličnimi slušatelji omenimo gosp. deželnega glavarja grofa Thurna in mestnega župana gosp. Grassellija, dvornega svetnika grofa Chorinskyja, kapitularnega vikarja kanonika dr. Paukerja pl. Glangfeldskega, nadzornika srednjih šol, gosp. Jakoba Smoleja, več državnih in deželnih poslancev in mnogo družih dostojanstvenikov. Vse točke obširnega programa so se jako precizno izvršile. Posebno nas je zanimal govor v prelepem staroslovenskem jeziku, ki nam je kazal, kako so naši daljni pradedje si pripovedovali biblične zgodbe. A tudi druge točke so nas povsem zadovoljile in nam pokazale, da ima zavod obilo izvrstnih mladih talentov v svoji sredi, in da je vodstvo našega Alojzijevega izborna. Čestitamo g.

vodji in njegovemu tovarišu, g. prof. dr. Svetini, ravno tako odličnemu glasbinemu učitelju Foersterju nad sijajnim uspehom!

— (Porotne obravnave), katere se prične v drugi letošnji sesiji pri c. kr. deželni nad sodnji v Ljubljani, ne bodo se vršile še v novem, za porotne sodnije sezidanem poslopju tik Žabjaka, ker je še marsikaj dovršiti v dvorani, in tudi kanal, kateri se sedaj koplje do Ljubljane, še ni dovršen. Obravnave se bodo torej vršile, kakor prejšnja leta, v poslopju c. kr. deželne sodnije na Starem trgu, v tako zvanem „zatiškem dvoru“.

— (Včerašnji mesečni živinski semenj) ni bil tako dobro obiskan, kakor minoli te vrste. Krivo temu je bilo deloma slabo vreme, ker dežuje vže toliko dni in so pota jako slaba, deloma pa tudi slučaj, da je bil včera živinski semenj na Vrhniki, v Kranji in v Višnji Gori. Prignalo se je 818 komadov živine, med temi kakih 300 goveje živine, pa malo pitane. Cene so bile visoke, a vsled tega so posebno tuji kupci iz Gorice, Trsta, Reke, Pulja i. t. d. dokaj pokupili in prav dobro plačali. Kónj je bilo kakih 200, kupčija precej živahna. Laški konjski kupci odpeljali so, kar so zamogli rabiti in so dobro plačali.

— (Tatvine.) Antonu Bučarju, hlapcu v gostilnici „pri roži“ v Judovskih ulicah, bila je včera vkradena iz gostilniške sobe črna suknjica v vrednosti 10 gld. — Janez Eisenzopf, rudarski delavec iz Oneka (okraj kočevski), navlekel se je včera preveč „ta kratkega“. Ob 10. uri po noči gre k počitku na travnik v Lattermannovem drevoredu in ko se ob 1. uri čez polnó prebudi, opazi, da mu je neznan tat vkradel nov klobuk in ručajo suknjo, vredno 3 gld. — V prodajalnici Jurija Plahutnika, kramarja na Tržaški cesti št. 19, bilo je včera popoldne vkradeno 13 gld. iz predela, kamor je bil začasno spravil denar. Tatvino je izvršil postopač Janez Perko, kateri je bil dopoldne še po polnem suh in pri Plahutniku beračil za 2 kr., da si kupi smodko, popoldne pa je v gostilnici „pri črnem orlu“ s prijateljem uže 4 gld. zapil. Policija je Perkota zaprla.

— (S sekiro) pretil je včera Julij G. v Hradeckem predmestju posestniku Petru U., a ta je zbežal. G. je prišla policija.

— (Nagajivi škrt), ki čestokrat razsaja po stavčevi omari, uganjal je posebne burke pri včerašnjem uvodnem članku. Prosimo tedaj blagovoljnega čitatelja, da v članku „Kranjska hranilnica in nemška šola v Ljubljani“ čita v 3. vrsti mestu „protivni“ „prvotni namen“, v 6. vrsti mestu „podparo“ stavi naj „podporo“, in v 21. vrsti mestu „bodo“ bere naj „bode“.

— (Nesreča.) Delavec Tone Zanoškar iz Tomišlja se je 8. t. m. ponesrečil v rudokopu v Zagorji. Z vzdigovalno pripravo je hotel mali voz za oglje spraviti na drug, pravi tir, a pri tem je padel 40 metrov globoko v tako zvani drugi horizont. Našli so ga mrtvega z razbito lobanjo.

— (Surovost.) Dne 8. t. m. vračal se je kmetski fant France Sk. iz cerkve sv. Lenarta domov v Zagradisce. Na Česnici ga je vstavil brez uzroka posestnik Tone Gr. in priskočila sta znana prepečaca France Jager, vulgo Česnovar, in Jakob Kocijančič, vulgo Kokalj, ki sta takoj z nožem jela suvati po Francetu Sk. Prvi ga je zabodel v desno senco, drugi pa med rebra. Napadeni je izgubil mnogo krvi in je težko ranjen. — Suroveža so odgnali v Ljubljano.

Novinarski urad na Slovenskem.

Vestnim čitateljem slovenskih novin so gotovo še v spominu zanimivi podatki o „novinarskih uradih“, prijavljeni v podlistku „Slov. Naroda“ o „Časnikarstvu“. Dokazalo se je sicer kmalu, iz katerega vira je pisatelj zajemal svojo čudovito modrost, da je vse skup le goli plagiat iz znane Wuttkejeve knjige, ali nauki njegovi so padli na rodovito zemljo in kar čez noč je Slovincem vzrastel pravi pravcati „Pressbureau“, novinarski urad in optima forma. In kako dobro fungira ta nova iznajdba! Beseda natolčenica se izdeje v znani ljubljanski pisarni na Kongresnem trgu v Ljubljani, — in takoj se gibljejo po vsem Slovenskem marljiva peresa, po prejetem navodu izdeljujejo bombastične dopise, z njimi se polnijo predali „Slov. Naroda“, „Soče“ in korageta „Slovana“, in kmalu se razlega, sedaj v otožnih, sedaj zopet

v strastno plamtečih glasovih po vsem slovenskem ozemlju, od Drave do Jadranskega morja, ista pesen o „izdajstvu“ dveh „narodnih odpadnikov“, pesnika Stritarja in zloglasnega urednika vladnega lista, prof. Šukljeja. Toda, ker domača beseda vender ne prodira tako lahko, pošilja znani veleum radikalne naše trojice proizvode svojega duha celó v praške „Národní Listy“ in v hrvatski „Pozor“ ter od tod priromajo nazaj v prvotno domovino, prelagajo se v potrpežljivo slovenščino ter se potem proglašajo kot slovanskih bratov utemeljene razsodbe o dogodbah v našem narodnem taboru. „Mundus vult decipi, ergo —“.

Ali kaj hoče dokazati naš radikalni novinarski urad s svojimi fikcijami? Toliko vpitja je sedaj po nekaterih slovenskih novinah, ker so nemški listi porabljali in po svoje zavijali „Dunajska pisma“ Stritarjeva in nekatere krepke stavke našega urednika. Da, za Boga, ali je radikalni gospódi sploh neznana taktika nemških protivnikov, kateri od nekdanj, dandanes baš tako kakor l. 1872/73, s srčnim veseljem opazujejo notranji prepir v slovenski stranki? Ali mislite v istini, da smo Slovenci na Kranjskem ograjeni s kitajskim zidom, da se po svetu ničesar ne izvó o velikem plesu na Kleku, v kojem se dandanes tako marljivo urijo naši radikalni čarovniki? Po izidu letošnjih volitev v ljubljanski mestni odbor oznanjevali so tudi vsi levčarski listi, od „N. fr. Pr.“ pričeneši do idilično pohlevnega „Laib. Wochenblatt“, z vidno radostjo svojim vernikom tolažilno novico, da so šteti dnevi Winklerjevega vladanja na Kranjskem, ker nobena stranka ne podpira več njegovih načel.

Takrat je zavládala grobna tišina, po glasilih ljubljanskega novinarskega urada nič ni bilo čutiti one svete razjarjenosti, s katero se sedaj odlikujeta mariborski „Gascon“ in „siloviti klicar“ s Sočinih bregov. Tudi „Národní Listy“ se niso na pomoč klicali, da bi pomagali braniti frivolno napadano vladno sistemo na Kranjskem. In vender — kedo bi mogel tajiti, da je kranjski deželni predsednik tekom svojega neumornega, dolgoletnega delovanja neprimerno več koristil duševnemu in gmotnemu blagru slovenskega naroda nego bode kedaj z vsem naporom skromnih svojih sil mogla koristiti ona domišljava in ob enem nezmožna trojica, proti kateri so namenjeni „Ljublj. Lista“ ostre puščice!

Kajti goli humbug je, ako našega novinarskega urada poslužljivi pomagači in v ginljivem soglasji z njimi nemško-liberalne novine Stritarjeve besede tolmačijo v tem smislu, kakor da bi hotel dunajski pesnik bičati grehe in zmote slovenskega naroda sploh. Ni se zadoval v slovenstvo, kateremu je z mladih let verno udani sin, niti z jedno besedico ni grajal postopanja zakonitih narodnih zastopnikov, državnih in deželnih poslancev, šibal je le nališpano in spakedrano, samopašno „rodoljubje“ neke koterije, katera se v svoji otročji nečimurnosti identifikuje z narodom. Če so nemški protivniki zlorabili marsikatero njegovih besedij, — slobodno jim, tudi zloraba ne more zmanjšati njih notranje vrednosti. Čisto naravno pa, da svojim čitateljem niso postregli z duševno hrano „Slovano“, — tudi tvrdka je kaj vredna in ni vse jedno, če se pod kakim člankom blesti ime Stritarjevo ali če se namesto podpisa čitajo črke začetnice: dr. Iv. T.—.

Občni zbor ljubljanske prostovoljne požarne brambe.

V Ljubljani 8. junija.

Pri občnem zboru, kateri se je vršil v magistratni dvorani, zbralo se je do 100 udov prostovoljne požarne brambe. Deputacija odbornikov šla je povabit g. župana Grassellija, da se udeleži občnega zbora. Gospod župan je prišel v zbor, pozdravljen z živio! Stotnik g. Doberlet prične zborovanje, pozdravlja požarne brambovce, se posebno pa častnega člana društva, g. župana Grassellija, komur zborovalci živahno pritrdujejo. Zapisnikar g. Rütting prečita zadnjega občnega zbora zapisnik, kateri se brez ugovora odobri.

Potem poroča jako obširno in temeljito o delovanju društvenega odbora v preteklem letu. Odbor je imel 14 sej. 22krat so bili pozvani udje požarne brambe k gašenju ognja, med tem štirikrat

k nevarnim in velikim požarom. Največe in častnejše delovanje pa je imela požarna bramba o priliki lanske 600letnice. O tej priliki je ljubljanska požarna bramba v zvezi z bratovskimi požarnimi brambami kranjske dežele prostovoljo vzdrževala red in si zato zaslužila visokocastno zahvalo presvitlega cesarja, kateri je naklonil bolnišnemu zakladu društva dar 300 gld. Gospod Rütting povabi društvenike, da vslikujejo trikrat „živio“ in „hoch“ presvitlemu daritelju, kar se tudi navdušeno zgodi. Gospod Rütting nadalje navaja, da je delovanje požarne brambe našlo tudi pri slavni deželni vladi, pri mestnem odboru in pri slavnostnem odboru priznanje in da so vse te korporacije po posebnih sklepih in dopisih izrazili požarni brambi presrečno zahvalo. Tudi veselega dogodka v rodovini cesarjevičevi se je spominjala požarna bramba, in v posebni deputaciji je odbor izrazil g. deželnemu predsedniku najudanejša čutila s prošnjo, naj jih blagovoli sporočiti na najvišje mesto. Praznovalo je društvo svojo božičnico in spominalo se umrlih soudov s tem, da se je udeležilo sv. maše na vseh svetnikov dan.

Poročilo omenja tudi umrlega uda g. Josipa Blumauerja, katerega je društvo spremilo k zadnjemu počitku.

Skušnji je imela požarna bramba pretečeno leto mnogo, med njimi jedno glavno in ogledovanje vsega orodja, službeni zbori pa so bili trije. Prosil je odbor mestni zastop, naj mu nakupi potrebnih normalnih cev in naj se napravijo dovozna pota k strugi Ljubljance, kajti drugače bi bilo požarni brambi nemogoče, uporabljati parno brizgalnico; posebno v bližini gledališča bilo bi težko ali pa nemogoče gasiti. Kar se tiče požarne straže v ljubljanskem gledališču, ne more požarna bramba z dosedanjimi naredbami biti zadovoljna, kajti ne ugajajo po polnem varnosti občinstva; treba je namreč, da službo požarnih brambenikov v gledališču opravljajo le izučeni požarni brambeniki in ne samo navadni delavci, kateri nimajo izkušnje.

Ker je dosednji prostor za vajo bil premajhen, naprosila se je sl. kranjska hranilnica, da dovoli vrt na starem strelišču za vaje požarne brambe, kar je ista v svoji naklonjenosti nasproti požarni brambi tudi radovoljno dovolila. Prestaviti bo torej treba hišo za plezalce na novi prostor. Parna brizgalnica se je lanske leto popravila in zboljšala, in štirje požarni brambovci napravili so izkušnjo, da so sedaj vredno izprašani voditelji parne brizgalnice.

Denarni stan društva ni kaj povoljen, kajti požarna bramba ima še dolgove plačati. Udob šteje društvo 108.

Konečno izreka poročevalec g. Rütting srčno zahvalo za podporo društva sl. mestnemu zboru, kranjski hranilnici in podpirajočim članom. — Poročilo zboru jednoglasno odobri.

Gosp. župan Grasselli pravi, da je iz odborovega poročila razvidel, da požarna bramba dobro napreduje, in se zahvali društvu za njegovo izvrstno sodelovanje za vzdrževanje reda v nepozabljivih dnevih cesarskih slavnostij. Mestni zastop društva požarnih brambovcev žalibog ne more sedaj vspešneje podpirati, ali kar mestni zastop dovoli zamore za razvitek društva, stori vsigdar radovoljno in z veseljem. Kar se tiče prošnje zaradi naprave novih normalnih cev in poprave hiše za vaje plezalcev, zagotovi g. župan, da se bode tem prošnjam gotovo vstreglo. Kar se pa tiče naprave dovoznih potov k Ljubljanci, ne bode sedaj mogoče, temu vstrezati, ko se bavi mestni zastop z uvedenjem vodovoda; potem pa bode dovolj vode za gašenje in dovozna pota k Ljubljanci nepotrebna. Gosp. župan konečno izraža društvu presrečno zahvalo za koristno delovanje.

Blagajnik požarne brambe, g. Albin Ahčin, poroča o denarnem stanu društva. Dohodkov je bilo 3960 gld., troškov pa ravno toliko, manj 128 gld. 80 kr., kateri so ostali v blagajnici. Dolžan je zaklad požarne brambe bolniškemu zakladu požarne brambe 700 gld.

O podpornem zakladu požarne brambe poroča g. Rütting. Izdalo se je za podporo 329 gld. 95 kr., premoženje podpornega zaklada požarne brambe pa iznaša 3795 gld. 44 kr.

V imenu pregledovalnega odseka poroča gospod Karel Ahčin, da so računi po polnem v redu.

Pred volitvijo izjavi g. Rütting, da zaradi preoblih poslov ne more več prevzeti volitve za zapisnikarja.

Vrši se volitev in izvoljen je stotnikom požarne brambe jednoglasno g. F. Doberlet, kar zborovalci pozdravijo glasnimi živioklici. Župan g. Grasselli čestita požarni brambi, da si je izvolila zopet tako izvrstnega načelnika; pravi, da mu je trdno zagotovilo, da bode požarna bramba, katera si je izbrala tako skušenega in sposobnega moža svojim stotnikom, gotovo svojo človekoljubno nalogo vsigdar izvrševala in se vedno lepše razcvitala.

Tajnikom požarne brambe izvoljen je zopet g. Rütting, kateri pa še jedenkrat izjavi, da ne sprejme volitve. Pri novi volitvi izvoli se z večino glasov zapisnikarjem g. Dreise, 16 glasov dobil je g. H. Eberl. Izvoljeni so bili dalje za poveljnike čet gg.: A. C. Ahčin, Fran Schantel, Henrik Galle; četovodjem: Rajmund Seunig, Karol Bitenc, Anton Kavčič; kot zaupni možje: Karol Hinterlechner, J. Jordan in C. Coriari. V pregledovalni odsek: J. Gerber, O. Dolenec in H. Eberl. Ko je g. stotnik Doberlet še naznanil, da se bode produciral prihodnjo nedeljo g. inženir Schalla s svojim aparatom, da bode celo uro stal v gorečih, s petrolejem in smolo politih drvah, k kateri interesantni produkciji bi bilo želeli, da pridejo tudi zastopniki požarnih bramb z dežele, zaključil se zborovanje.

Telegrami „Ljubljanskemu Listu.“

Dunaj, 10. junija. Anarhist Stellmacher gledé vseh točok obtožnice krivim spoznanter na smrt obsojen.

Niš, 10. junija. Vsled negativnega odgovora bulgarske vlade je srbski diplomatski agent danes zapustil Sredec (Sofijo); agencija zatvorila se je že včeraj.

Sredec, 9. junija. Ker je Srbska zavrnila pomirljive korake bolgarske vlade in ni odstopila od znanih zahtevanj, odgovorila je danes Bolgarska v neugodnem smislu ter ob enem izjavila, da ne prevzema nikake odgovornosti za posledice.

London, 9. junija. V Newry na Irskem so se sprijeli nacionalisti in orangisti. Dvorano, v kateri so zborovali orangisti, so kamenjali, okna razbili in streljali na zbrane. Več ljudi je ranjenih. Policija in vojaštvo sta napravila mir. Več orangistov in nacionalistov je priprtih.

Madrid, 9. junija. Na železnični progi skozi Asturijo (ne daleč od glavnega mesta Oviedo) posul se je 300 metrov dolg tunel. 12 delavcev je mrtvih.

Telegrafično borzno poročilo

z dne 10. junija.

	gld.
Jednotni drž. dolg v bankovcih	80.45
„ „ „ srebri	81.40
Zlata renta	101.80
5% avstr. renta	95.75
Delnice narodne banke	857.—
Kreditne delnice	306.40
London 10 lir sterling	122.15
20 frankovci	9.67 ⁵
Cekini c. kr.	5.76
100 drž. mark	59.60

Uradni glasnik

z dne 10. junija.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. okr. sodnji v Ljubljani za katastersko občino Stranjska Vas; poizvedbe dne 19. junija; za katastersko občino Sela; poizvedbe dne 26. junija; — za katastersko občino Sv. Miklavž (Martinji Vrh) dne 13. in 14. junija (v hiši gosp. Mih. Thalerja v Železnikih št. 19); — za katastersko občino Dražgoše dne 16., 17. in 18. jun. (v hiši g. Fr. Schliberja, župana v Sevcab).

Eks. javne dražbe: V Ljubljani posestvo Helene Kalan (1200 gold.) dne 14. julija, 11. avgusta in 15. septembra. — Na Brdu zemljišče Andr. Podmilšaka (800 gold.) dne 2. jul.; posestvo Jak. Učakarja od Sv. Valentina (1026 gold.) dne 30. jun., 30. jul. in 30. avg. — V Mokronogu zemljišče Mart Bartala (1065 gld.) dne 2. jul., 6. avg. in 10. sept.; zemljišča Ane Čerček iz Doline (1180 gold.) dne 9. jul., 13. avg. in 17. sept.; zemljišča Marije Pungerčar iz Jelševca (1552 gld.) dne 25. jun., 30. jul. in 3. sept.; zemljišče Fr. Lužarja v Brezji (480 gold.) dne 2. jul., 6. avg. in 10. septembra.

Tuji.

Dne 8. junija.

Pri Maliči: Retežar in Ott, trgovca, z Dunaja. — Gröger, fabrikant, iz Sternberka. — pl. Ruff, uradnik, iz Solnograda. — Widtermann, zasebnik, iz Gradca. — Brunner, zasebnik, z Vrhlike.

Pri Slonu: Abineri, uradnik, in Bernatschek, trg. potovalec, z Dunaja. — Morin, c. kr. prist. kapitan, s soprogo, iz Malega Lošinja. — Valentinuzzi, trgovec, iz Vidma. — Miklavčič, duhovnik, iz Dolenjske. — Rasinger, posestnik, izpod Korena. — Schnabl, trgovec, s sinom, iz Gorice. — Waschiza, c. kr. inženir, s soprogo, z Krškega. — Germ, graščak, z Weinhofa.

Pri Bavarskem dvoru: Karmel, mašinist, iz Idrije. — Vatoč, živilski kupec, iz Rašice. — Istenič, živilski kupec, z Planine.

Pri Avstr. carji: Punčuh in Žgur, učitelj, iz Cola. — Šusteršič in Sever, zasebnika, iz Zagorja.

Umrli so:

Dne 8. junija. Rudolf Salmič, sin užitninskega paznika, 15 mes., Poljanska cesta št. 18, otrpnenje hrbtnih kosti.

V bolnici:

Dne 7. junija. Marija Peternel, delavska soproga, 50 l., možjanski mrtvoud.

Dne 8. junija. Marija Celik, delavka, 50 l., jetika.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Možna v mm
9. junija	7. zjutraj	728.94	+11.4	jzpd. sl.	dež obl.	4.10
	2. pop.	730.24	+14.5	„	„	dež
	9. zvečer	730.99	+12.2	„	„	„

Išče se

za prodajalnico z mešanim blagom na deželi

spreten trgovsk pomočnik.

Ponudbe sprejema in natančnejša priporočila daje upravnništvo „Ljublj. Lista.“ (53) 3—1

V zalogi naši so izišle in je moči dobiti v naši knjigoprodajalnici naslednje knjige:

Seneković Andrej, c. kr. profesor v Ljubljani, Fizika za nižje razrede srednjih šol. V berilo vtisnjenih je 200 slik.

Knjiga, o kojoj se je kritika jednoglasno najpovoljnejše izrazila, priporočena je tudi za samouk in velja v platno vezana 2 gld.

Latinsko-slovenski Slovník, izdelan po latinskoneškem J. A. Rožeka, 28 pol, 8°. Mehko vezan stane 2 gld. 50 kr.

Lapajne Ivan, Prvi pouk. Navod za poučevanje na najnižji stopinji narodne šole. Cena 60 kr.

Habsburžani v deželi Kranjski. Slavnosten spis ob godovanji šeststoletnice od združitve kranjske zemlje z Avstrijo. Na svetlo dal kranjski deželni odbor. Spisal August Dimitz, poslovenil F. Cimperman. Cena mehko vezane knjige je 4 gld.

Schön-Anka, gorenjska povedka, spisal Alfred pl. Zett. Elegantno opremljena. Cena mehko vezani knjižici je 1 gld. 20 kr.

Knjige za mladino:

Pepelka, Snegulčica, Trnjeva rožica. Tri krasne pravljice v zabavo in pouk ljublj. mladini. V četverki z mnogimi barv. podobami, vsaka po 50 kr. Pravljice o: Pepelki, Rudeči kapici in Obutem mačku. Tri knjižice v osmerki s mnogimi barv. podobami; cena vsaki knjižici je 25 kr. — Dalje O deželi lenuhov, Snegulčici, Pritlikovcu (Palčku) in Robinzonu po 15 kr.

Ig. v. Kleinmayr & Fed. Bamberg

knjigotržnica v Ljubljani.

Omarine napise

za trgovce

imata vedno v zalogi

Kleinmayr & Bamberg

Kongresni trg.